

Graf-skrift, öfver Kongl.
Maj:ts tro-tjänare,
assessoren ... Carl
Pomoe11, ...

1700-1829 81 Cbza 1782 Pomoe11

National Library
of Sweden

GRAF-SKRIFT,

ÖFVER

KONGL. MAJ:TS

TRO-TJÄNARE, ASSESSOREN

HÖGÅDLE

HERR *CARL POMOELL*,

Som dog den 26 April 1782 i Dets 70 ålders år, och
begrofs den 12 derpå följande Maji i Åbo Stads
Dom-Kyrcka.

ÅBO,

Tryckt hos Kongl. Acad. Boktr. J. C. FRENCKELLS Enka.

*Snart svinner nöjet bort och glädjen byts i tårar!
Hvem fins, som säker är för vreda lyckans hot?
När hon som blidaft syns, hon uti blincken sårar.
Varaktig sällhet söks förgäfves på vårt Klot.*

*Befinnen detta J, J Lyckans nögda dårar,
Som tron Er evigt ha med henne gjort förbund,
När blomman fagraft står, en pust i samma stånd,
En Nordan vådrets flåkt desfs hela pragt förstör.*

*Som på en stilla hö, när sunnan seglet förer,
Mitt fartyg skrider fram på vatnets hala rygg,
Jag uti sakta mak, vid rodet nögd och trygg,
Fram til bestämder ort min vissa kosa tager;
Men vådrets trolöshet mitt glada hopp bedrager;
Bland stormars gny och ras jag segla tycks i quaf;
Jag uti böljans svall beredas ser min graf,
Och på min frålsning snart ej mera täncka vågar.*

*Så midt i fridens sköt ofs sorg och oro plågar,
Bland tusend tals besvär blir nöjet ganska kort;*

En

En vän, en älskad hälft snart ryckes från oss bort,
Och skiften om hvaran vår hela lefnad hvålfva.

Snart frögdas vi och le, snart frukta vi och skålfva.
Af lyckans ebb och flod vårt vål och ve beror;
Och den bland dödlige förtjenar namn af stor,
Som uti med och mot sitt sinnes lugn behåller.

En sådan själens frid den rätta sällhet väller:
Den finnes ej igen i yttre tingens prakt,
I politiquens värf, i stora krigs bedrifter;
Man fåfångt letar den ur Fädrens dystra grifter.

Vår sälla Döda vifs om denna sanning var;
Dess hela vandel prof af enfald lämnat har,
Och utan konst och flård han lifvets mål har hunnit;
Han aldrig har af hog för fåfång åra brunnit:
Och fast han ymnig del af lyckans häfvor fått,
Hans omsorg städse var at nyttja dem med mått;
De ej til öfverflöd, men nödtorft honom tjente:
Ty utaf Himlens nåd han ansåg dem förlänte.
I alt sitt lefnads lopp han jämn och redlig var.
För hjäfs och fjäs och krus förakt och afsky bar;
Han sökte fram för alt at skick och ordning främja.
Båd in och utom hus han älska frid och sämja.

Som

Som nitisk Embetsman tog han sin plikt i agt,
Var flitig i sin tjenst och trogen på sin vagt.
Det sista ögnablick, som skräck och fasa väcker.
Dess ankomst vår POMOELL ej ångslar, ej förskräcker;
Han under plågors mängd var tolig och förnögd,
Och sin förlofnings stund han nalkas såg med frögd.

Du dertil vitne var, Du öma vän och maka,
Åt hvilken döden gett så bitter frukt at smaka,
Som offerar åt Hans stoft så mången suck och tår:
Men af Försynens hand ej hjälp och tröst försaka;
Tills i de sällas hem Du honom råka får,
Sjelf Himla Härars Gud vil för Din välfärd vaka.
